

Bratři a sestry!

Kdosi označil křesťany za „velikonoční lidi“. To je nejlepší definice nás samých. Neboť křesťané jsou lidé, kteří jdou s rovnou páteří a zvednutou hlavou sebevědomě životem. Ne proto, že by byli tak dobří a chytří, ale proto, že o Velikonocích Bůh přemohl smrt.

Už na Velký pátek, když Pán umíral na kříži, roztrhla se chrámová opona, která oddělovala svatyni od chrámových nádvoří. Od Velikonoc je nebe „roztržené“ a otevřené. Bůh už není od člověka oddělen.

Po celou dobu velikonoční tuto skutečnost vnímejme tak, aby ovlivnila celý náš život.

Otec Josef

O životě ve stínu černé borovice (1)

„Napiš něco o ústavu na Kociánce,“ požádal mě šéfredaktor Krpoláčku. V Ústavu sociální péče pro tělesně postiženou mládež (ÚSP TPM), jak se tzv. „Kociánka“ oficiálně nazývá, jsem dvakrát, třikrát týdně už téměř 15 let, tedy žádný problém. Jen si z internetu doplním pár oficiálních údajů ... Z několika webových adres se na mne vysypalo přes dvacet stránek hutného textu! A já jsem zjistil, že s mou znalostí ústavu to zdaleka není tak dobré.

V roce 1919 koupil od Královopolské strojírny dvůr se zámečkem na křižovatce Kociánky a Křižíkovy ulice Spolek pro výchovu mrzáčků. To byl základ dnešního ústavu. Jeho pavilony A až H s novou tělocvičnou a bazénem stojí uprostřed krásného parku se dvěma návršími. Parkové zeleni kraluje pamětnice – statná černá borovice (*Pinus nigra*), která se stala jakýmsi totemem ústavu a dala jméno i jednomu z klubů mládeže. Ústav má

450 klientů se specifickými potřebami (to je dnes často užívaný termín) od 3 do 26 let. Téměř polovina do Brna dojíždí. Spádová oblast je velká, jsou zde klienti až z Čech a severní Moravy. Nejvíce klientů je v programu denní docházky, kdy dítě žije v rodině a na Kociánku denně dojíždí. Početně druhá je skupina v týdenním programu – přes týden jsou klienti na Kociánce a alespoň na víkend jezdí domů. Nejmenší část je v programu s celoročním pobytem. Jsou to především děti z velkých vzdáleností, neúplných nebo nefungujících rodin, případně ty, které rodiny nemají. Služby, které ústav poskytuje svým klientům a jejich rodinám, lze rozdělit do několika základních oblastí – zdravotní služby a léčebné rehabilitace, vzdělávání, poradenská činnost, sociální rehabilitace a široká nabídka aktivit pro volný čas.

Zdravotní péče je na Kociánce poskytována podle potřeby ambulantní nebo lůžkovou formou, zajišťuje ji odborný tým lékařů (neurolog, ortoped, dětský lékař, stomatolog), logopedů, sester, rehabilitačních pracovníků; členem týmu je i psycholog. Při vstupních prohlídkách je pro každého klienta stanoven krátkodobý i dlouhodobý léčebný a rehabilitační plán. Další odborné služby jsou realizovány ve spolupráci s jinými zdravotnickými zařízeními, především s Fakultní dětskou nemocnicí v Brně a ortopedickou klinikou v Brně – Bohunicích.

Čtenáře bude jistě zajímat soubor škol a učňovských oborů, které ústav nabízí. Pro nejmladší klienty je tu mateřská škola (ta umožňuje i pobyt s nepravidelnou docházkou), pro školáky je určena speciální základní škola s programem běžné základní školy, zvláštní škola a pomocná škola. Pro těžce postižené je otevřena rehabilitační třída. Další vzdělávání zajišťují střední školy – rodinná škola, praktická rodinná škola, tříletá ekonomická škola, gymnázium a pětiletá obchodní akademie. Vyučení je možné na tříletých středních odborných učilištích (učební obory krejčí, zámečnický, mechanik elektronických zařízení, brašnář, zahradník) a na tříletých odborných učilištích (ta jsou určena pro absolventy zvláštní školy, učební obory šití oděvů, brašnářské a sedlářské práce, květinářské, zelinářské a ovocnářské práce). Dále je

možná příprava na povolání v modelových chráněných dílnách (textilní, univerzální, košíkářská a keramická) a v jednoletých a dvouletých zácvikových oborech s výukou podle specifických osnov (úklidové a pomocné práce, farmářské práce, práce v zahradnictví a pomocné práce v prádelně).

Poradenskou činnost vykonávají dvě Speciální pedagogická centra (při mateřské škole a při základní škole). Centrum při základní škole využívají i pedagogové mimoústavních škol, které navštěvují tělesně postižení žáci. V péči Speciálního pedagogického centra je vedeno 200 žáků. V ústavu pracuje také Integrované poradenské pracoviště s celorepublikovou působností. To je koncipováno jako informační, komunikační a vzdělávací institut pro potřeby osob se specifickými potřebami, jejich rodičů, nejbližších rodinných příslušníků, psychologů, zdravotníků, sociálních pracovníků, zaměstnavatelů, organizací a škol zajímajících se o ucelenou rehabilitaci a integraci zdravotně postižených dětí a mládeže.

Důležitá je i tzv. sociální rehabilitace. Je organizovaná ve dvou samostatných úsecích – úsek školní a předškolní výchovy a dorostový úsek (mládež nad patnáct let). Cílem sociální rehabilitace těch mladších je rozvoj schopnosti komunikace a spolupráce, získávání dětí pro aktivní činnost, vyrovnávání následků nepodnětné nebo chybějící rodinné péče. Hlavním cílem sociální rehabilitace klientů dorostového úseku je dosažení jejich schopnosti orientovat se v různých společenských situacích, účastnit se společenského života. Tomu napomáhá nabídka celé řady zájmových aktivit (předplatné do divadel, návštěva kulturních akcí v Brně i okolí, výtvarné a dramatické kroužky, tělovýchovné, sportovní a turistické oddíly, sauna, taneční kurz, knihovna, Klub Pinus Nigra, Klub gurmánů, konzultace z českého, anglického a německého jazyka, Videoklub, Klub přátel videokamery, digitálního fotografování a zpracování záznamů cestou PC na CD, Internetový klub, Klub železničních modelářů, atd.), klienti se učí nakupovat, vyřídit své záležitosti na poště, zvládat obtíže dopravy. V ústavu jsou pořádány diskotéky, dětské karnevaly a

plesy, posezení u táborových ohňů, dětské slavnosti. Je podporována samospráva klientů. Příkladem je Domovní rada dorostové mládeže, Rada klubu Pinus Nigra, Rada knihovny, atd. Nejvyšší stupeň sociální výchovy představují skupiny tzv. modelového bydlení. V současnosti jsou k dispozici dva interní a externí sociálně adaptační byty, ve kterých žije 8 klientů. Tři skupiny (26 chlapců a dívek) je zapojeno do tzv. rodinného bydlení.

Rodičům, kteří se ocitnou v tísní (např. při nástupu lázeňské léčby, hospitalizace apod.), nabízí ústav možnost krátkodobého umístění jejich handicapovaného dítěte na Kociánce, kde dítě může po dobu nepřítomnosti rodičů navštěvovat mateřskou, základní, zvláštní nebo pomocnou školu.

V příštím čísle bych vás rád seznámil s aktivitami, z nichž některých by se mohli zúčastnit i dobrovolníci z řad našich farníků.

Zdeněk Winkler

Nové neuvěřitelné výlety pana Broučka

Co se to děje? Na Božetěchově ulici proti klášteru stála donedávna řada přízemních stavení. Malé domečky, stačilo natáhnout ruku a málem jste dosáhli až na okap. Nad staveními ostražitě bděl památkový úřad. Majitel restaurace nesměl do ulice umístit ani vývěsní štít, aby se snad nenarušil historický vzhled zástavby. Však ony to nebyly jen tak ledajaké domky! Ve stejném místě jsou stavení zakreslena již na veduté P. Martina Aretia ze 70. let 17. století. Domky, na které jsme byli zvyklí, byly ovšem mladší, barokní, s krásně klenutými stropy. Rohové stavení naproti faře byla první česká škola v Králově Poli. Starobylá deska na průčelí stavení nesla letopočet 1778. A během několika dnů nezbyla z těchto domků ani cihla. I bronzovou pamětní desku ze školy kdosi ukradl a ta historická s letopočtem zmizela nakonec v sutinách také. V Královopolských listech jsme si přečetli zprávu, že rekonstrukce (v tomto případě spíš demolice) probíhá podle schváleného plánu. A tak nezbyvá, než utrousit ono známé diplomatické „No comment“.

Namísto stavení, která spolu s klášteřem tvořila architektonický celek a typický ráz části Božetěchovy ulice, stojí nyní neprůhledná ohrada. Snad aby oko nepovolného smrtelníka nezaslзло, když zahlédne něco z konání za ohradou. Ze staveniště se ozývají zvuky těžké stavební techniky, okolí se třese úderem do zatloukaných pilotů, že až zděšení andělé opouštějí své staleté místo na oltáři farního kostela. Z požární hadice, která vykukuje z ohrady v Metodějově ulici, se co chvíli ozývá podivné chrochtání a pak do kanálu vytéká proud vody. A uprostřed stavebního ruchu skupinka pracovníků malými motyčkami pečlivě přehrabuje terén. Za zády bagr, vrtnou soupravu a hlínou naložené náklad'áky, v mrazu, ve sněhové vánici, nic je nevyruší ze soustředěné práce. Už je znáte, jsou to pracovníci firmy Archaia, kteří zde provádějí záchranný archeologický průzkum. A mezi ně občas zavítá náš pan Brouček, aby se dověděl něco z archeologických novinek a měl pak o čem vypravovat na stránkách Kropoláčku.

Že se v prostoru staveniště našly pozůstatky hospodářských stavení ze 13. až 14. století, to už víte z minulého vypravování. Rozsah osídlení překonal očekávání. Dokonce se dostavila jakási komise a celou oblast chtěla prohlásit za kulturní památku. Jenže bagr byl rychlejší. Ve vybagrovaném materiálu se archeologům podařilo zajistit několik opracovaných kamenných prvků. Vedoucí průzkumu pan Petr Holub vyslovil názor, že by mohly pocházet ze zbouraného kostelíku sv. Víta (stával na dnešním Mojžířově náměstí v místě kříže) a druhotně byly použity jako levný kámen na stavbu. Když se bouralo stavení školy, možná jste si všimli, že ze základů bylo na povrch vytaženo několik obrovských zděných bloků. Jednalo se o smíšené základové zdivo (kámen a cihly) spojené maltou tak dokonale, že pan Brouček měl plné ruce práce, když chtěl pro svého kolegu odlomit několik kousků malty pro analýzu. Stačil ještě proměřit tloušťku zdi. V nadzemní části naměřil 100 cm, tloušťka základové zdi byla místy dokonce 150 cm! Až neskutečně pevné základy pro nízké přízemní stavení, nemyslíte? Škoda, že tuto oblast nemohli prozkoumat archeologové, třeba bychom byli svědky nějakého překvapení.

V blízkosti barokního statku, který stojí na rohu Božetěchovy a Kollárovy ulice, byla nalezena kostra hříběte. Kostra nemá hlavu. Ne, nejedná se o kultovní oběť, hlavu ukrojila lžíce bagru. A tak hlava hříběte skončila spolu s hlínou na skládce snad někde u Bratčic. Zbytky nejstaršího osídlení jsou občas porušeny mladší zástavbou. Z mladší doby byla objevena například zděná studna. Poměrně vzácný výskyt střeptů z nádob a kovových předmětů svědčí o tom, že naši předkové byli mnohem šetrnější a pořádnější než my. Neznali sice pojem ekologie, ale každý úlomek nástroje dokázali znovu zužitkovat.

Nedávno otiskla *Rovnost* zprávu, že archeologové našli „více než 600 let staré stavby, v nichž mohl markrabě Jan Jindřich dohlížet na stavbu kartuziánského kláštera“. „Skutečnost je skromnější,“ tvrdí pan Holub. „Je pravda, že jsme objevili základy domu městského typu ze 14. století. Tento nálezný svědčí o významu osídlení Králova Pole v té době, ale nejedná se pravděpodobně o letní sídlo markraběte. Víme z listin, že takové sídlo moravský markrabě Jan Jindřich v Králově Poli vlastnil, je ale vždy uváděno jako tvrz. Museli bychom tedy najít zbytky po opevnění, například příkop.“ Byl také odkryt podzemní loch – jakási prostory, která sloužila jako skladiště nebo i úkryt člověka.

Úsilí archeologů bylo přesto korunováno velmi významným objevem. Byla nalezena pec, ve které se pájilo vápno a zřejmě i cihly pro stavbu kláštera. Podobné pece byly u nás objeveny jen čtyři, jedna na nádvoří domu v Brně, dvě v Čechách. Pec není zděná, je vyhloubená přímo v okolním terénu. Červenavá barva jílové vrstvy o tloušťce několika desítek centimetrů svědčí o žáru, kterého v peci dávní cihláři dosahovali. Zachovaly se zbytky zastřešení a část zděných oblouků dvou vstupních otvorů. „Po vypálení musely cihly dlouho chladnout přímo v peci, aby nepopraskaly. Jeden výrobní cyklus trval asi měsíc,“ tvrdí pan Holub. „Proto se domnívám, že pro tak rozsáhlou stavbu, jakou byl klášter, musely pracovat nejméně dvě až tři takové pece. Ty další by mohly být snad pod Metodějovou ulicí, možná až v prostoru budovy fary.“ Přátelé, o kvalitách gotických kartuzi-

ánských cihel jsme se před lety přesvědčili při úpravách v kostele a jeho okolí. Jsou velice tvrdé, při úderu ještě dnes krásně zvoní. Kam se hrabe dnešní kvalita.

Pan Brouček snadno vysvětlí i tu vodu z požární hadice na Metodějově ulici. Při hloubení základů stavebníci narazili na vodu a dílo se v místě blízko silnice zaplavuje. Voda musí být odčerpávána. Není to nic překvapivého. Již jsme si řekli, že při archeologickém průzkumu byla objevena i studna. Navíc je známo, že pod budovami bývalého pivovaru (to jsou ty velké nehezké hranaté budovy, které po zboření zástavby na Božetěchově ulici vidíte v „plné parádě“) jsou rozsáhlé hluboké sklepy zatopené vodou. Dlouhé roky se z těchto sklepů čerpala užitková voda například pro kropení ulic a obrovská podzemní „zásobárna“ nebyla nikdy vyčerpána. Když byla před lety prováděna v našem kostele jakási stavební úprava, brigádníci se pokusili kopat pod schodištěm vedoucím na kůr v domnění, že se dostanou do nějaké krypty pod kostelem. Ale zakrátko museli svého badatelského nadšení zanechat, protože i jejich jáma se začala plnit vodou. V této lokalitě zřejmě není o vodu nouze. Pokud nějaký silnější pramen stéká ze svahu od Palackého ulice, pak se podmínky v místě našeho kostela mohou stavbou nových budov VUT pronikavě změnit. K lepšímu, nebo k horšímu?

Kdo ví ...

Zdeněk Winkler

Biblické postavy – Starý Zákon XII

Achazjáš

(Odkaz: 1Kr 22, 2Kr 1)

Achazjáš byl Achabův syn. Vládl pouhé dva roky, neboť se vážně zranil po pádu. Jako jeho rodiče i on uctíval boha Baala a vyslal posly do Ekrónu (jednoho z pelištejských měst), aby se Baala zeptali, zda se Achazjáš ze svého pádu zotaví. Bůh poslal proroka Elijáše, aby zasáhl, ale Achazjáš ho odmítl a zemřel.

Jóram

(Odkaz: 2Kr 1,3,8,9)

Protože Achazjáš neměl žádné potomky, kteří by trůn zdědili, usedl na trůn jeho bratr Jóram. Vládl zemi dvanáct let, ale ani jemu se nedařilo lépe než Achabovi nebo Achazjášovi.

Matka Jezábel byla totiž stále naživu a měla na něj špatný vliv. Jóram byl zavražděn Jehúem, který se pak prohlásil za krále.

Jehú

(Odkaz: 1Kr 19, 2Kr 9,10)

Stejně jako Jarobeáma a Davida jmenoval Jehúa králem jeden prorok ještě za vlády jiného panovníka (Jórama). Ale na rozdíl od Davida Jehú nepočkal až Jóram zemře. Hned, jakmile se tu zprávu dozvěděl, zavraždil Jórama a všechny Achabovy mužské potomky (celkem to bylo asi 70 lidí). Pak se Jehú rozhodl přestat uctívat boha Baala. Nalákal všechny Baalovy proroky a kněze do chrámu a tam je pak povraždil.

Jóaš

(Odkaz: 1Kr 11,12, 2Kr 13,14)

Jóaš byl Jehúův vnuk. Když už byl prorok Eliša velmi starý, nechal pro Jóaše poslat a dal mu zvláštní schopnosti, s jejichž pomocí Jóaš porazil Syřany utiskující Izrael. Získal tak zpět všechna území, která jim kdy Syřané odebrali.

Jóaš ale vedl válku i proti Judeji. Zbořil část jeruzalémské zdi a vyraboval chrám.

Jarobeám II.

(Odkaz: 2Kr 14, Am 7)

Jarobeám II., syn Jóašův, vládl čtyřicet let a podporoval uctívání boha Baala. Prorok Ámos jeho vládu kritizoval a obvinil ho z nespravedlnosti vůči chudým.

Jarobeám II. byl nicméně velmi úspěšný panovník, který rozšířil hranice Izraele a přinesl zemi obrovské bohatství. Za jeho vlády panoval v zemi mír a blahobyť.

Jarobeám II. zahájil období dvou set let, kdy byl vedle Boha uctíván současně i bůh Baal. Bible jasně uvádí, že to byl důvod, proč severní království zaniklo.

Jarobeám II. nechal postavit dvě svatyně (modlitební místa) v Danu a Bételu, aby lidé nemuseli putovat až do Jeruzaléma. Tyto svatyně nebyly zasvěceny Bohu, ale dvěma zlatým býčkům.

Zekarjáš

(Odkaz: 2Kr 14,15)

Zekarjáš, syn krále Jarobeáma II., vládl pouze šest měsíců. V té době začala vzrůstat moc Asyrské říše a období míru a blahobytu, které nastolil Jarobeám, se schylovalo ke konci.

Zekarjáš byl první z řady panovníků, kteří vládli pouze krátkou dobu. Byl zavražděn Šalúmem, který pak vládl pouhý měsíc, než ho dal zabít Menachém.

Pekach

(Odkaz: 2Kr 15,16, Iz 7)

Když se stal Pekach izraelským králem, snažil se odolávat moci Asyřanů tím, že se spojil se Sýrií. Aby se stal ještě mocnějším, napadl Pekach Judeu. Ke konci své vlády napadla Izrael Asýrie a zabrala téměř polovinu celého území. V nastalých zmatcích byl Pekach zavražděn Hóšéou.

Hóšéa

(Odkaz: 2Kr 15,17)

Hóšéa byl posledním izraelským králem. Když usedl po Pekachovi na trůn, musel projevovat úctu asyrskému králi Šalmaneserovi. Postavil se mu, až když se spojil s Egypty.

Po dlouhém obléhání bylo město Samaří nakonec Asyřany dobyté a Hóšéa byl spolu s tisíci Izraelity donucen odejít do vyhnanství.

Rechabeám

(Odkaz: 1Kr 11,12,14, 2Pa 10-13)

V jižním království Judeji vládli Davidovi potomci. Jejich víra v Boha byla daleko větší než víra králů ze severního království,

proto v zemi panoval mír. Ten ale dlouho nevydržel. Království trvalo tři sta padesát let až do doby, kdy zemi ovládli Babyloňané. Ti také zničili Šalomounův překrásný chrám.

Rechabeám byl posledním vládcem sjednoceného království. Když Šalomoun zemřel, začal se lid dožadovat zrušení otroctví. Rechabeám ale naslouchal svým mladým rádcům a práci ještě ztížil. To nakonec vedlo k povstání, které rozdělilo království na dvě území.

Rechabeám zůstal s Judovým a Benjamínovým kmenem. Po pěti letech napadli Judeu Egypťané a odnesli si poklady ukryté v chrámu.

Ása

(Odkaz: 1Kr 15,16, 2Pa 14-16)

Ása byl Rechabeámův vnuk a vládl zemi čtyřicet jedna let. Dal ze země odstranit modly a všechny pohanské vlivy a obnovil královský poklad ze zlata a stříbra.

Když Egypťané na Judeu zaútočili podruhé, Ása věřil, že mu Bůh pomůže, a jejich obrovskou armádu porazil.

Jóšafat

(Odkaz: 1Kr 15,22, 2Kr 3, 2Pa 17-21)

Jóšafat, Ásův syn, také věřil v Boha. Dal vybudovat pevnosti na obranu Judeje a vyslal skupinu Lévičů, aby učili lid Božím příkázáním. Jóšafat chtěl zachovat mír s Izraelem, proto přesvědčil svého syna Jórama, aby si vzal za ženu Atalju.

Nakonec se ale ukázalo, že to byla velká chyba.

Atalja

(Odkaz: 2Kr 8,11, 2Pa 22-24)

Atalja byla dcerou krále Achaba a Jezábel. Atalja zkazila svého muže Jórama i syna Achazjáše, kteří oba vládli pouze krátce z Jeruzaléma. Když Achazjáš zemřel, zmocnila se Atalja trůnu a – jak byla přesvědčena – dala vyvraždit celou královskou rodinu. Její vnuk Jóáš se ale schoval v chrámu.

Jóaš

(Odkaz: 2Kr 11,12, 2Pa 24)

Jóaš se stal judským králem, když mu bylo sedm let. Jójada ho vyvedl z chrámu, kde se ukrýval. Když zlá královna Atalja slyšela lid provolávat slávu, pospíchala k chrámu a křičela: „Zrada, zrada!“

Jójada ji pak nechal zavraždit. Během svého panování dal Jóaš chrám opravit a nově vybavit.

Amasjáš

(Odkaz: 2Kr 13,14, 2Pa 24,25)

Amasjáš byl dobrý král, který dokázal dobýt některá území, která ukořistil edómský král. Když se ale rozhodl vyhlásit izraelskému králi Jóchazovi válku, snesla se na zemi pohroma.

Amasjášova armáda byla poražena, chrám vyloupen a část Jeruzaléma byla zničena.

Achaz

(Odkaz: 2Kr 16, 2Pa 28, Iz 7)

Za krále Achaze začala Judea upadat. Achaz uctíval modly, kterým dokonce obětoval i své děti. Když dal do chrámu postavit pohanský oltář, Bůh přivedl proti Judeji spojená vojska Izraele a Sýrie. Prorok Izajáš Achaze nabádal, aby začal věřit v Boží pomoc, ale ten raději vyslal posly k asyrskému králi. Útočníci si Judeu podrobili a zemi pak dalších sto let ovládala Asýrie.

Chizkijáš

(Odkaz: 2Kr 18-20, 2Pa 29-32, Iz 36-39, Jr 26)

Na rozdíl od svého otce věřil Chizkijáš pevně v Boha. Obnovil v chrámu modlitby a uspořádal velikonoční oslavy s lidmi ze severního království. Za jeho vlády napadli Judeu Asyřané. Chizkijáš se usilovně modlil a asyrskou armádu sklátila nemoc.

Menašé

(Odkaz: 2Kr 21, 2Pa 33)

Chizkijášův syn Menašé obnovil špatné zvyky z dob svého děda Achaze. Začal znovu uctívat pohanské bohy a amónskému bohu Málekovi dokonce obětoval svého syna. Následovala pohroma.

Babyloňané Menašého uvěznili. Ten se sice kál a chtěl všechno napravit, ale bylo už pozdě a opuštěný zemřel.

Mgr. Ing. René Herman

Kroměříž – 7. května 2005 (pouť)

„Hanácké Atény“ – tak se také říkalo městu, které se v písemných záznamech objevuje od 12. století, původně jako majetek olomouckého biskupství, kterou tehdy jako trhovou obec koupil olomoucký biskup Jan II. Obec dovedl k velikosti olomoucký biskup Bruno ze Schaumburka (1241 – 1281), který povýšil Kroměříž na město a v místě dnešního Arcibiskupského zámku vybudoval raně gotický hrad. Město obehnal hradbami a založil chrám sv. Mořice, který patří mezi nejvýznamnější církevní památky na Moravě. Koncem 14. století byl původně románský kostel přestavěn goticky, poté vypálen husitskými vojsky. V červnu 1642 dobyla Kroměříž švédská vojska, chrám byl vyloupen a poničen. Kolem roku 1730 byla přistavěna kaple Sedmibolestné P. Marie, která se stala poutním místem – na oltáři je gotická socha piety. Druhým kostelem, který navštívíme je původně špitální kostel sv. Jana Křtitele, postavený v místech maltézske komendy (území přidělené rytířskému řádu); připomínají to i maltézske kříže, jimiž vrcholí střechy dvojvěží. Prohlédnout si půjdeme též kostel P. Marie, ve kterém je cenný oltář Čtrnácti sv. pomocníků v křestní kapli.

Vraťme se však ještě na chvíli do historie a to sice do roku 1266, kdy již dříve vzpomenutý biskup Bruno založil v Kroměříži vinné sklepy, které později, v době českého krále a římského císaře Karla IV., byly rozšířeny. V roce 1345 král udělil sklepům výsadu vyrábět mešní víno. Ve sklepech jsou zachovány nejstarší části zdiva gotického hradu ze 13. století. Víno zde zraje v historických dřevěných sudech, největší z nich pojme 19 820 litrů a nejstarší sud je z roku 1805. Jinou zajímavou historickou budovou je Biskupská Mincovna. Budova mincovny byla po rekon-

strukci zpřístupněna v roce 1998. Dvě století se zde razily mince a medaile. Dnes je zde stálá expozice kroměřížského mincování. Pro návštěvu mincovny též hovoří sbírka mincí ze 16. – 20. století, která patří mezi nejvýznamnější kolekce církevních ražeb na světě.

Za zhlédnutí by jistě stála renesanční stavba Arcibiskupského zámku, jehož současná podoba pochází z let 1664 – 95. Na přiloženém obrázku vidíme sněmovní sál. Velmi významná je i galerie s díly evropských malířů 15. – 18. století (van Dyck, Cranach, Hans von Aachen). Nejvýznamnějším obrazem je dílo Tiziana Vecelliho „Apollon a Marsyas“. Postupně přebudovávaná užitková zahrada patřící k hradu se nám dnes zachovala v podobě anglického parku, vytvořeného v polovině 19. století. Romantická zákoutí nás přímo vybízejí k odpočinku a meditacím. Řekneme-li, že podzámecká zahrada je pěkná, jakého superlativu lze použít pro Květnou zahradu vybudovanou italskými architekty po třicetileté válce? Zahrada je rozdělena na dvě části. Středem severní části je rotunda. Druhou dominantu severní části tvoří 244 metrů dlouhá kolonáda. Jižní část je rozdělena na pole s rybníky a dva umělé kopce. Celý komplex zámku a hrad byl v roce 1998 zapsán na Listinu světového kulturního a přírodního dědictví.

Kapitulní dům kardinála Ditrichsteina, lunety Maxe Švabinského, Kroměřížské hudební léto, FORFEST – mezinárodní festival současného umění s duchovním zaměřením, to všechno jsou vizitky nejen historie, ale též současnosti, vypovídající o lidských radostech i strastech, hledání a nalézání. Takto vnímané poznávání poutních míst by mělo i nám zodpovědět spoustu otázek při našem hledání a současně nás obohatit o zkušenosti farního společenství, které společné poutě přinášejí. Přejeme proto všem našim poutníkům hodně pěkných chvil, duchovních zážitků, radosti i z toho „obyčejného cestování a poznávání“ a všeho toho, co společná pouť našich prvních sobot přináší.

Božena a Stanislav Synkovi

Jasna Gora – 4. června 2005 (pouť)

Stezkou orlích hnízd bývá nazýváno pásmo vápencových kopců, které se táhne od Krakova po Wieluni. Na této stezce leží město Čenstochová. V západní části města se tyčí do výšky 293 metrů pahorek Jasná Hora. Jméno dali pahorku členové řádu paulínů z Uher podle svého mateřského kláštera sv. Vavřince. Paulíni obdrželi darem od knížete Vladislava Opolczyka jasnohorský pahorek s malým kostelíkem Nejsvětější Panny Marie Pomocné. V něm také uložili drahocenný poklad, od dávných let uctíváný zázračný obraz Matky Boží. Narůstající sláva obrazu Bohorodičky způsobila, že se zakrátko stal jasnohorský klášter místem četných poutí a také pokladnicí cenných votivních darů. Věhlas kláštera a jeho pokladů vábil též lupiče. Například 14. dubna 1430 vtrhla do kláštera banda loupežníků z Čech, Moravy a Slezska. Bandité se vloupali do Kaple Matky Boží, strhli z oltáře obraz, oloupili jej o jeho cenné části a tvář madony posekali šavlemi. Také další lupičský útok na klášter v roce 1466 provedla vojska českého krále. Ukázala se nutnost opevnění pahorku a tak se Jasná Hora stala mariánskou pevností. Bojový křest pevnost prodělala v roce 1655, kdy se před jejími hradbami objevila armáda generála Müllera. Po čtyřicetidenním obléhání byl útok odražen. Vítězství bylo přičítáno pomoci Matky Boží, která posvátné místo zaštitila. Po příkladu Jasné Hory se zvedla k boji proti Švédům celá země a vítězství se brzy nachýlilo na polskou stranu. Vděčný král Jan Kazimír svěřil slavnostním slibem 1. dubna 1656 svou zemi pod ochranu Matky Boží jako patronky a vládkyně Polska. Od této chvíle se Jasná Hora stala doslova symbolem národní i náboženské svobody země i polského lidu. Tradice poutí na Jasnou Horu sahají již k samým počátkům sanktuária. V roce 1611 dochází ke vzniku pěších poutí, největší a nejslavnější je až dodnes Varšavská pouť – matka všech poutí, které vedou členové řádu paulínů (první již v roce 1711). Pěší poutě se prudce rozvinuly po nástupu kardinála Wojtyly na papežský stolec. 4. června 1979, tedy přesně před 26 lety, navštívil

Jasnou Horu v dějinách církve vůbec první papež polského rodu Jan Pavel II. Papež zde pobýval tři dny a za tu dobu se s ním setkalo 3,5 milionu poutníků.

Dle zveřejněného programu je osm hodin poměrně málo na podrobné zhlédnutí všech objektů poutního místa. Centrem naší pozornosti bude samozřejmě kaple Matky Boží a v ní umístěný zázračný obraz Matky Boží jasnohorské. Prohlédneme si též chrám, nesoucí jméno Svatého kříže a Narození Nejsvětější Panny Marie. Mezi bazilikou a kaplí se nachází sakristie dlouhá 19 m a široká 10 metrů. V pozadí sakristie je oltář se soškou sv. Václava a s obrazem ukřižovaného Krista. Nad sakristií se pak nachází veřejnosti přístupná klenotnice. Dále si můžeme prohlédnout knihovnu, zbrojnici, rytířský sál a refektář, který je jedním z nejkrásnějších klášterních reprezentačních sálů. V místnostech původní tiskárny vzniklo muzeum šestistého výročí přítomnosti zázračného obrazu. Zvláštní pozornost zaslouží zakládací dokumenty Vladislava Jagellonského z roku 1393, medaile Nobelovy ceny Lecha Walesy a dary Jana Pavla II.: soška Matky Boží ze slonoviny, biskupská berla a dva kalichy. Společná křížová cesta podél hradeb pevnosti se stala již tradicí všech poutnických skupin.

Každodenní program poutního místa začíná v 5,30 „hodinkami“ a je končen v 21 hodin klášterními zvony, které zvou k večerní modlitbě jasnohorské výzvy (Apel). Obřad začíná zpěvem nejstarší polské mariánské písně „Bohorodička“, která byla celá staletí polskou národní hymnou. Přitom je odhalován zázračný obraz. Poté všichni účastníci třikrát zpívají slova výzvy: „Marie, Královno Polska, jsem s Tebou, nezapomínám, bdím“. Apel končí modlitbou za svatého otce a požehnáním. Při závěrečném zpěvu mariánské písně je zahalován zázračný obraz Matky Boží.

Přejeme všem našim poutníkům pěknou pohodu při červnovém putování k zázračnému obrazu Matky Boží jasnohorské.

Božena a Stanislav Synkovi

Nedělní společenství

Zveme všechny mladé přátele na pravidelná setkání mládeže, která se konají každou neděli v 19.30 v klubovně vedle sakristie kostela v Brně – Králově Poli. Náplní tohoto společenství je společná modlitba a debata na určité téma. Také nás navštěvuje otec Josef Jahoda, který s námi diskutuje a odpovídá na naše otázky. Jestli máš tedy v neděli čas, tak zavítej mezi nás, rádi tě přivítáme!

Mládež z farnosti Brno – Královo Pole

Pouť brněnské mládeže do Křtin

Pouť brněnské mládeže do Křtin se koná 8. května, mottem letošní poutě je „Přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2,2). Bližší informace naleznete na stránkách <http://elpis.katolik.cz/pout> nebo na elektronické adrese elpis@email.cz.

Skupina Elpis